

פחד דוד

עלון שבועי בעניני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 549

משכיל לדוד

פרשת כי תשא

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

כשמדובר בסכומים קטני ערך, הריהי מחנכת את האדם לנתינה ומזככת את מידותיו. והנה מצינו לדאבון לב, אנשים המוכנים להשקיע מיליונים רבים במותרות והבלים, כאשר דאגתם נתונה לריבוי החומריות הסובבת אותם. אך כאשר מדובר במתן צדקה ועשיית חסד בממונם, מיד מתחילים המה לחשב כל פרוטה ופרוטה, מבלי שתהא בהם היכולת לפתוח את כיסם ולהעניק מהונם וכספם לזקוקים לכך. ועל האדם לתת אל ליבו שריבוי החומריות והשקעת ממון בדברי ההבל, עלולה להוריד אותו עד לבאר שחת וכעבודה זרה דמי. מנגד, אדם שמעניק מכספו לצדקה, גם אם יעניק סכום קטן ומועט, מכל מקום הנתינה מחנכתו ומרוממת את אישיותו. והוא אם כן הקשר בין מחצית השקל לחטא העגל, שיש בצרוף עניינים אלו ללמד את האדם על התוצאה הכואבת של אלו המבזבזים כספם להבל ולריק, על אף שמדובר בסכומים קטנים.

שלבי בניית האמונה

מצות השבת מוזכרת בין פרשת מחצית שקל לפרשת העגל ללמדך - שאדם הזהיר בממונו ומשקיעו רק בדברי קדושה, מוכיח על עצמו בכך שהוא ירא את ה', וממילא יראת שמים זו גם תעזור לו לדקדק בשמירת השבת וקיום הלכותיה. ומאידך, אדם המשקיע את כספו בדברי חומריות והבל, מאבד את אט אט את שארית היראת שמים שעוד נותרה בו ולא ירחק היום והוא ימצא עצמו מחלל שבת בפרהסיא. שמירת שבת היא סמל האמונה, אותה אמונה נבנית שלב אחר שלב מן הדברים הקטנים והפעוטים ביותר, ובזה שהאדם בוחר במה להשקיע את ממונו, הוא מוכיח על מידת היראת שמים שבו, שהיא זו הגורמת לו לשמור את השבת או חלילה לחללה. על מצות מחצית השקל נאמר: "העשיר לא ירבה והדל לא ימעט" (שמות ל. טו). וזאת, כדי ללמד לאדם שבכדי לתרום לציבור ולהעניק נדבה לעני, אין צורך להיות עשירים גדולים, אלא די גם בכסף מועט. היות והרצון הוא המניע המפעיל את האדם, ולא כמות הכסף הנתונה בכיסו, שהרי אין דבר העומד כנגד הרצון. כפי שדרשו חז"ל (תנחומא ריא ה) "עשר תעשר" - עשר בשביל שתתעשר.

צדקה שמביאה ברכה

"כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם ותתנו איש כפר נפשו לה' בפקד אותם ולא יהיה בהם נגף בפקד אותם" (שמות ל. יב)

פרשת כי תשא, פותחת בפניית ה' אל משה לצוות לעם ישראל להביא מחצית השקל, על מנת למנות ולספור אותם. מחצית השקל היא בבחינת "כופר נפש" המעניק שמירה והגנה לעם ישראל מפני המגיפה. בהמשך הפרשה אנו מוצאים שהקב"ה מצווה את בני ישראל על מצות השבת, כפי הנאמר (שמות לא, יד) "ושמרתם את השבת כי קדש היא לכם מחלליה מות יומת". ולאחר מכן מובא חטאם של בני ישראל בעגל, שלאחר שראו שמושה בושש לבוא ואינו יורד מן ההר, בזמן שהיה עליו לרדת על פי חשבונם, אז הם ממהרים להקים עגל זהב וממליכים אותו לאלוהם ומנהיגם.

והנה יש להבין, מהו הקשר הקושר בין מצות מחצית השקל לחטא העגל. ובכלל, צריך ביאור מה הקשר של מצות השבת, לשאר העניינים המוזכרים בפרשת כי תשא. ונראה לבאר בסיעתא דשמיא, שהקב"ה צירף וסמך את ענין מחצית השקל לחטא העגל, בכדי ללמד את בני ישראל דעה ומוסר שכל פרוטה ולו הקטנה והמועטת ביותר, צריכה להיות מקודשת לדברים קדושים וטהורים - לצורך שימושה של מצוה. אך בזמן שאדם מבזבז את כספו על דברי הבל וחומריות, הגם שמדובר בפרוטות מועטות כמחצית השקל, פרוטה לפרוטה מצטרפת ועל ידי השקעה מתמדת בדברי ההבל, הוא מגיע לידי השחתת נפשו וקירור היראת שמים שבו, עד שחלילה יכול הוא להגיע לידי כפירה בה' יתברך, כפי שארע לעם ישראל כשחטאו בעגל. וכן יש לומר, שלעיתים נדמה לאדם שבפרוטה קטנה לא ניתן לעשות כל תועלת או מעשה חסד, אך למעשה ההיפך הוא הנכון.

בזה שאדם ייתן כל פעם את המועט שיש לו, הוא יחנך את עצמו למידות טובות ויעצים בקרבו את יראת השמים. וכבר אמרו חז"ל באבות (ג. טו) "והכל לפי רוב המעשה". ופירש הרמב"ם, שטוב לו לאדם לפתוח ידו מאה פעמים ולתת כל פעם סכום מועט, מאשר להעניק סכום גדול בבת אחת. וכל כך למה? בהיות והנתינה המתמדת כל פעם מחדש, גם

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת כי תשא ט"ו אדר א' תשע"א

ירושלים	תל אביב	באר שבע
16:53	17:10	17:12
18:05	18:02	18:04
18:43	18:39	18:42

הדלקת נרות
מוצאי שבת
רבינו תם

הילולא דצדיקיא

- טו- רבי צבי קייזנבר, מו"ס "קב הישר"
- טז- רבי פנחס מנחם אלתר, האדמו"ר מגור
- יז- רבי פתחיה מזרכי בירדוגו, מו"ס "נופת צופים"
- יח- רבי אלכסנדר זיסקינד, מו"ס "סוד ושוורש העבודה"
- יט- רבי מאיר יחיאל הלוי מאוסטרובצה
- כ- רבי שלמה זלמן אוירבאך, ראש ישיבת "קול תורה"
- כא- רבי אלימלך מליז'נסק, בעל "נועם אלימלך"

כשהסתר הפנים מתגלה

"וראית את אחרי ופני לא

יראו" (לא. כג)

מעשיו והנהגתו של הקב"ה

בעולמו מכוסים הם מאת

נו, בבחינת 'וראית את אחורי

ופני לא יראו'. ואם כן פשוט וברור

שגם כאשר מקבלים ממנו מכות, צריך לקבל

הכל בשמחה. הקב"ה הוא אבא טוב, וגם הכאבים והיסורים שהוא מביא על האדם

טובים הם, שהרי מאמינים אנחנו שהכל לטובתנו, וכאשר ייסר איש את בנו ה'

אלוקין מייסרך. ברור אפוא שהכל הוא לטובתנו, גם אם אין אנחנו מצליחים

לראות את הטובה שתצמח מכך.

מעשה נורא אירע באמריקה, שהסעייר בזמנו את היהדות החרדית בניו יורק.

הסיפור התרחש בביתו של הרב החסיד ר' משה דייקמן, נשיא ישיבת סלונים

באמריקה, שהיה עשיר גדול, ובעל צדקה מפורסם, והמרתף שבביתו שימש כבית

מסחר לתכשיטים, שממנו יצאה סחורה ללקוחות רבים.

יום אחד מגיעה לביתו משלחת מטעם העירייה שהחליטה לבדוק את תקינות

המבנה, על כל חלקיו. אף פעם לא באו, לא התעניינו, לא בדקו, כלום. פתאום

עכשיו החליטו להגיע. חברי המשלחת עברו מקומה לקומה, מחדר לחדר, והכל

נמצא תקין. לא נמצאה חריגה מהתקנות המוניציפאליות. רק פריט אחד הוגדר

כ'לא תקין', והוא, הסולם שירד מהקומה העליונה למרתף, שלא היה מונח על

הקיר בצורה משופעת, כפי שהיה צריך להיות, כדרכו של סולם. בין שתי הקומות

היו גם מדרגות, וסולם זה שימש בעצם כמדרגות חירום.

המשלחת השאירה בביתו של הרב דייקמן הוראה דחופה לשפץ את הסולם ולה-

ציבו כראוי. בעל הבית התפלא מאוד על עצם הביקור, ויותר מזה על מה ולמה

החליטו לציין את ה'חריגה' הזו בסולם; הרי מעולם לא שמענו שמקפידים על

פרט שולי שכזה. והמפליא מכל, שהמבקרים הודיעו ש-48 שעות לאחר מכן יבואו

לביקורת נוספת, כדי לבדוק האם ההוראה בוצעה כראוי, מה שמוכיח על החומרה

שהם מייחסים לעניין; הרי במקומות עבודה רבים מונחים הסולמות בצורה זו,

ואיש אינו מעיר להם על כך. אבל, הוראה זו הוראה, ועוד באותו יום הזמין הרב

דייקמן בעל-מלאכה שעקר את הסולם ממוקומו והציבו מחדש, כהוראת המשל-

חת העירונית. בבוקר המחרת מתדפקים בביתו 2 אנשים ומבקשים לרכוש סחו-

רה. הרב דייקמן יורד עימהם למרתף, ואז מתרחש אירוע בלתי צפוי. השניים

משתלטים במהירות על בעל הבית, שהיה כבר בגיל מבוגר מאוד, כופתים את

ידיו, משכיבים אותו על הארץ, ושודדים סחורה בשווי מאות אלפי דולר,

ונמלטים במהירות מהמקום, תוך ניתוק כל כבלי הטלפון, ונעילת כל דלתות

היצאיה והמדרגות האחרות. הרב דייקמן מנסה להשתחרר מהכבלים הכופתים

את ידיו, ואינו מצליח. בקושי-בקושי הצליח לקום על רגליו, וכיוון שהשודדים

נעלו את הדלת הראשית של המרתף מבחוץ, נבצר ממנו לצאת משם, והוא ניסה

לחפש דרך אחרת. לפתע, נזכר ב... סולם. מעודו לא הוצרך ליציאת החירום הזו,

שכמעט ונשכחה מלבו. הוא משרך את דרכו לעבר המקום שבו מוצב הסולם,

ורק אז הוא מבין את הגילוי-פנים והחסד הגדול שעשה עימו השי"ת בכך ששיגר

אליו, אתמול, את המשלחת העירונית שיצאה מהמרתף עם ההוראה התמונה

בעניינו של הסולם... אם הסולם היה עדיין במצב כפי שהיה מונח עד תמול-

שלשום, לא היתה באפשרותו של הרב דייקמן לטפס עליו, ולצאת מהמרתף החו-

צה, כיוון שידיו היו כפותות, וכשהסולם הוא ישר צריך המטפס לאחוז בו בשתי

ידיו כדי שלא יפול אחורנית. העובדה שהסולם היה מונח עתה בשיפוע, איפשרה

לו לטפס עליו למרות ידיו הכפותות, וזאת על ידי הישענו עם כל גופו על הסולם.

אחרת, היה יכול לשכב שם במשך כמה ימים ואיש לא היה יודע היכן הוא.

הפרטים מצטרפים

סיפור זה הוא דוגמא אחת, מתוך אינספור המתרחשות לאדם בימי חייו, והמוכי-

חה שהקב"ה אינו חושף בפני האדם את כל מה שהוא עושה. 'ופני לא יראו'. אבל

גם בתוך-תוכו של ההסתר, אפשר לראות מעט מן הגילוי. 'וראית את אחורי'.

הקב"ה מתנהג עם האדם בבחינת 'מגלה טפח ומכסה טפחיים'.

אדם מן השורה עלול להתרעם על חברי המשלחת העירונית ה'מטרידים' אותו

על לא-מאומה; גם הרב דייקמן לא ראה בתחילה את הגילוי-פנים שבתוך הס-

תר, אבל היה גילוי כזה. לא אחד, אלא כמה וכמה. מה פתאום החליטו לעשות

בדיקה, שלא עשו מעולם, למה נטפלו לעניין הסולם, וכו'. צירופם של הפרטים

הללו, אחד לאחד, מגלה על הגילוי המופלא!

ואחר כך האדם חושב שהוא יודע מה טוב לו, ומה לא...

חוד הפרשה

תולה ארץ על בלימה
נצור לשונך

ישמע וילמד זכות!

1. כמות שמן המשחה שהכין משה רבינו.
2. מה בין: חכמה, בינה ודעת?

לפעמים מצוה לשמוע, מה שאחד מספר דברי גנות על חברו. כגון, שהוא משער שעל ידי שמיעתו את הענין בשלמות, יהיה אחר כך בכוחו להראות לפני המספר או לפני השומעים, שאין המעשה כמו שנאמר עליו, או שאר עניני זכות (חפץ חיים).

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

התורה והחומרות מנוגדות זו לזו

הצאן והבקר שלא ירעו ליד הר סיני? ונראה לבאר בפשטות, כפי שמסבירים הרבה מן המפרשים, שאכן אין זה ראוי ומכובד שבמקום בו עתיד הקב"ה לגלות שכינתו, תרענה הבהמות ותאכלנה עשב להנאתן. אך ישנו רובד עמוק יותר הנעוץ במהות ציווי זה והוא - שהצאן והבקר מסמלים שטחיות ורדידות, והם משולים לחומרות והבלי העולם הזה. וכשם שחל איסור על הבהמות לרעות ליד הר סיני,

כך גם התאוה והחומרנות אינם יכולים לשכון ולדור בכפיפה אחת, במקום שבו נמצאת התורה. בזמן שהבלי העולם תופסים את ליבו של האדם וממלאים אותו, הם מפנים ממנו כל רגש לתורה.

לפיכך ציוה ה' לישראל לערוך חילוק ברור בין התורה הקדושה להבלי הזמן, כיון שהם מנוגדים זה לזה ואינם יכולים להימצא יחדיו, ורק כאשר האדם מסיר מעליו לחלוטין את הבהמיות ואת התאוות החומריות, ביכולתו להיות כלי קיבול ראוי לדברי התורה הקדושה.

**"ואיש לא יעלה עִמָּךְ
וְגַם אִישׁ אֶל יְרֵא בְּכָל
הָהָר גַּם הַצֹּאן וְהַבֶּקֶר אֶל
יְרֵעוּ אֶל מוֹל הָהָר הַהוּא"**
(שמות לד. ג) הקב"ה מצווה את

משה לפני מתן תורה, להזהיר את

עם ישראל לבל יתהלכו כנגד שטח הר סיני

עליו עתיד ה' לתת את התורה. כמו כן מצווה הקב"ה למשה לומר באזני ישראל, שישמרו את צאנם ובקרים שלא ירעו אל מול ההר ההוא. ובאמת יש להתבונן,

מפני מה ציוה הקב"ה גם על הצאן והבקר והזהירם מלרעות בקרבת הר סיני, בשלמא הציווי על בני ישראל מובן בשל הקדושה השוררת במקום, אך הבהמות אינן בעלות שכל בן אנוש ולפיכך אין ביכולתם לתפוס ולהרגיש את הקדושה והטהרה המצויה בהר סיני, ואם כן מה מקום להזהיר את בני ישראל לשמור את

מוחצית השקל בשקל הקודש". (ל. ג)

מה טעם גזר הקדוש ברוך הוא דווקא על נתינתה של מוחצית המטבע? טעם נחמד לכך מביא הרב חיד"א בשם מוה"ר ש"א אלקבץ זצ"ל, כי דבר זה בא ללמד על יחס האחדות שבין בני ישראל. בל יעלה על הדעת שהאדם יכול להיפרד מחבירו ולחיות את חייו שלו לבדו, שכן כל אחד בפני עצמו אינו אלא 'מוחצית' ואין ביכולתו להגיע אל השלימות אלא דווקא כשהוא נתחבר יחד עם חבירו. גוף יהודי כאשר הוא נפרד ואינו מחובר לשאר אחיו, הרי הוא כחצי גוף - "מוחצית השקל".

"דבר אל בני ישראל לאמר אך את שבתותי תשמרו". (לא. ג)

טעם נחמד לריבוי השבתות בכתוב "את שבתותי" - בלשון רבים, כותב רבי אריה ליב צינץ זצ"ל בספרו "מלא העומר": נודע החקירה כי יש כמה אקלימים בעולם, שבמקום אחד עדיין הוא יום, ואילו בשאר המקומות הוא לילה. נמצא איפוא כשאלו שובתים את יום השבת, אלו עדיין עוסקים במלאכתם. ואליבא דאמת כל אחד ואחד מוזהר הוא לפי מקומו הוא. ולזה אמר הכתוב "את שבתותי תשמרו" - בלשון רבים, לפי שכולל הוא שבתות שונות, לפי מה שהוא אצל בני האדם.

"ושמרו בני ישראל את השבת" (לא. טז)

אם אדם מישראל שומר שבת כהלכתה, כך מובא בספר הקדוש "קדושת לוי", הרי זה נותן לו חיות וכוח, שיוכל לעבוד את השם-יתברך בכל ימות השבוע. כשמגיעה השבת הבאה, כבר נקל לו בהרבה להגיע לידי קדושת ושמירת השבת, וכן הלאה. באם יזכו לקיים את "ושמרו בני ישראל את השבת" - אזי יקל עליהם הדבר "לעשות את השבת לדורותם" - ימי השבת הבאים.

מן המעיין

"וישמעו העם את הדבר

הרע הזה ויתאבלו"

(לג. ד) סח רבי שמואל

מסלונים: לימדנו תורה

בפרשת העגל שני דברים: א)

שלא יאמין אדם בעצמו, כי אף

ישראל בדור דעה, שהיו במדרגה

עילאה אחרי קריעת ים סוף ומתן תורה,

מסוגלין ליפול נפילה כל כך נוראה; ב)

אף כי שקע בתהום-אבדון, חלילה

לו שיתייאש! שהרי גם כשפלחו ישראל לעגל, שברו את לבם לאחר מכן וחזרו

בתשובה, ובזכות הבושה ושפלות רוחם עוד המשיכו על עצמם י"ג מכילין של

רחמים, ולא עוד אלא שנצטוו אז על עשיית המשכן וזכו להשראת השכינה...

אין לך דבר העומד בפני התשובה!

אור הזהר

"ויאמר ה' אל משה קח לך סמים". (ל. לד)

אמר רבי שמעון; אילו היו יודעים בני האדם כמה עלאי הוא מעשה הקטורת

לפני הקב"ה, היו נוטלים כל מלה ומלה ממנו והיו עושים אותו עטרה על ראשם

ככתר של זהב. ומי שעוסק בו צריך להתבונן במעשה הקטורת ואם יוכין בו בכל

יום, יש לו חלק לעוה"ז ובעוה"ב, ותסתלק מיתה ממנו ומכל העולם וינצל מכל

הדינים שבעולם הזה, מצדדים הרעים ומדינה של גיהנם ומדינה של מלכות

אחרת. כאשר היה עולה הקטורת בעמוד עשן, היה הכהן רואה את אותיות

השם פורחות באויר ועולות למעלה באותו עמוד עשן. לאחר מכן היו כמה

מרכבות קדושות סובבים אותו מכל צדדין עד שעלה באורה ובשמחה.

(ויקהל ריח:)

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

כבודה של תורה

"והיה כצאת משה"

אל האהל יקומו כל

העם" (שמות לג. ח).

מכאן, דרשו חז"ל

במדרש תנחומא, צריך

אדם לעמוד לפני הזקן

ומלפני חכם ואב בית דין ומלך, ויהא

עומד עד שיכוסה מעיניו. אמר רבי אבא הכהן בר פפא:

כשהייתי רואה סיעה של בני אדם, הייתי הולך בדרך אחרת שלא להטריח עליהם,

שלא יהיו רואים ועומדים מלפני, וכשאמרתי זאת לפני רבי יוסי בן רב זבידא, אמר

לי: צריך אתה לעבור לפניהם ויהיו רואים אותך ועומדים לפניך ואתה מביאם

לידי יראת שמים. דברים מרעישים בענין זה כותב הגאון רבי חיים פלאגי זצ"ל

בספרו "תוכחת חיים": "מעיד אני שמים וארץ אם לא ראיתי את הגאון הגדול

מרן זקני אור היר"ח זצ"ל. הגם שהיה גדול בתורה ואביר הרועים, כאשר היו באים

לפניו תלמידי חכמים בחורי חמד, היה קם בפניהם והיה מהדרם ומחשיבם." היו

הבחורים מתבהלים מפניו מפני הכבוד שעשה להם והיו מצטערים על הכבוד שהיה

עושה להם, והיו מבקשים ממנו מחילה שלא יעשה להם כל כך כבוד שבעולם."

"היה הגאון משיב להם: אם יבוא איזה עשיר וממונה מהקהל שהוא שוה בשנים

כמותכם, אני עושה לו כבוד והידור ומסביר לו פנים, ואיך אעשה הרעה הגדולה

הזאת וחטאתי לאלוקים לכבד לבעלי בתים בכבוד והידור והסברת פנים, ואילו

לתלמידי חכמים העוסקים בתורה לא אחשיבם?! חלילה לי מעשות כדבר הרע

הזה, כי ח"ו אחיה נענש על זה. ועוד דאדרבה, אם יראו העשירים והגדולים שבעיר

שאנכי מכבד התורה ולומדיה, יקחו מוסר גם המה, וממני יראו וכן יעשו".

שיגדילו את הכבוד יותר

פעם ביקש ה"חווה מלובלין" לבקר אצל הצדיק רבי מרדכי מנסכיז זצ"ל, ובכל קהלות ישראל אשר בדרך לנסכיז עבר הקול על דבר נסיעתו של ה"חווה". יצאו לקראתו בדרכים והכינו אכסניות לכבודו. לבסוף החליט החווה לשלוח במקומו את רבי משה מסטנז'יץ, תלמידו הנאמן. ובידו מכתב לרבי מרדכי ובו כתב "כי הנני שולח איש כלבבי וכערכי". ההמונים לא הכירו את ה"חווה" וקבלו בכבוד מלכים את רבי משה שחשבוהו ל"רבי" מלובלין.

כאשר חזר רבי משה ללובלין סיפר על הכבוד הרב שהעניק לו הציבור בכל המקומות. שאלו ה"חווה": "ואיך קיבלת את הכבוד?" השיב רבי משה: בתחילה נבהלתי וחשכו עיני, וכי מה לי ולכבוד הזה, מה אני שיכבדוני. אך מיד נזכרתי שהכבוד הזה מיועד בעצם לרבי בחשבם אותי ל"רבי" מלובלין, או-אז כל הכבוד נהיה מועט בעיני, רציתי שיגדילו את הכבוד יותר ויותר, כי הרי זה כבוד התורה המכוון לרבי, ולרבי זה מגיע... סיפר הגאון רבי מרדכי אויערבאך (בנו של הגרש"ז וחתנו של חתן כ"ק האדמו"ר מקופיטשניץ): הרבי מקופיטשניץ - רבי אברהם יהושע העשיל זצ"ל בא במיוחד מאמריקה לחתונת נכדתו שהתקיימה בארץ הקודש. באחד מימי שהותו בארץ, ביקר אצל מחותנו הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל. לאחר הביקור ליווה רבי שלמה זלמן את הרבי החוצה. המונית שהזמינו התמהמהה, ורבי שלמה זלמן שהיה צעיר מהרבי כעשרים שנה, ביקש להביא כסא עבור הרבי. סרב הרבי לשבת,

ונימוקו עמו: "אבי לימדני, שכאשר עושים איזה מעשה, צריכים לחשוב קודם עשייתו כאילו מצלמים את המעשה למעלה בשמים. כל שנותי אני עמל להרגיש שבשמים מצלמים את מעשי בכל רגע ורגע. איך היתה נראית למעלה תמונה שבה אני יושב, ורבי שלמה זלמן אויערבאך עומד?!"

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

הרשיון המיוחל הגיע

אחד מיהודי מרוקו רכש אוטובוס, לצרכי פרנסתו ופרנסת משפחתו שתהיה בריוח ולא בצמצום. אך לאכזבתו, השלטונות סירבו להעניק לו רשיון כדי להפעיל את האוטובוס. באחד הימים פסע היהודי לתומו ברחוב, והנה לפתע הוא פוגש את רבי חיים פינטו הקטן זיע"א. נישק האיש את ידי הרב,

ובקול בוכים סיפר לו על הצרה אשר פקדה אותו:

"קניתי אוטובוס על מנת שאוכל להפעילו ולהשתמש בו, את כל כספי השקעתי בזה, והנה עתה, השלטונות לא מרשים לי להשתמש בו. ואם לא אוכל להשתמש

בו, הרי שנהייתי עני ברגע אחד. את כל כספי הפסדתי. ומה אעשה מעתה?" הביט בו רבי חיים בפניו, ואמר לו: "כתוב וצדקה תציל ממות. ועני חשוב כמות. תן לי עתה מעות בשביל עניים, ותקבל את הרשיון". אותו יהודי שמע בקול הצדיק, נתן לרבי חיים זיע"א סכום כסף לצדקה והלך לדרכו. למחרת היום, קיבל אותו יהודי הודעה ממושרד התחבורה, שעליו לגשת למשרד. כשהוא הגיע למשרד קיבלו אותו שם בסבר פנים יפות,

והודיעו לו כי יש לו רשיון מלא להפעיל את האוטובוס, תוך כדי שהוא מקבל את הרשיון לידיו. ועל כך נאמר "רצון יראיו יעשה ואת שוועתם ישמע ויושיעם".